

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123312912/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

frem mellem Bordene, skaldet og skeløjet, dukkende Nakken for at fange Bestillingerne og skelende hele Salen over.

— Jensen, for Pokker!

— Shakespeare, hvor bliver de af?

— Faar vi det snart, Shakespeare?

Jensen — Shakespeare — klemte sig videre, og skelede saa ud af Salen, rundrygget og med hvidt Forklæde. Ikke et Ord sagde han, bare nikkede.

Jørgen sad med Sangen i Haanden og var højtidelig. De unge Stømmer, som havde sunget, og Sangens sikre, knappe Ord havde som lettet ham op paa Skuldre, og han følte sig revet med af en stimlende Hær paa Marsch mod Fjenden, saa sig midt i et stort dragende Tog, der hug Skranker til Side under Sang og ryddede Veje over nye Vidder. Hvilke Skrankerne var, vidste han ikke; noget taaget, der gjorde Modstand. Han tænkte paa sit Hjem og den trange Luft, der laa over det; i Smag med den Luft var Skrankerne. Paa de nye Vidder var der frit og let at aande.

Og han vidste fra Faderen og fra Bladene, at Folket blev kuert; og han kunde rejse sig i stiv Trods og i Had; men aldrig vidste han, hvem Trodsen og Hadet egentlig gjaldt.

Alle de, som sad her omkring ham, vidste det. Og saa gav han sig deres Viden i Vold og sprang ind i Skaren og drog med.

Da han saa sig om, fik han lige bag sig Øje paa den høje ranglede, der havde staaet med Bogen før, da de gik ind.

I det samme ringede Formanden.

— Dr. Plesner har Ordet.

— Bravo!

Hele Salen klappede. Det lød som en uhyre Sværm Duer smældede til Vejrs.

Dr. Plesners lidt rundryggede, spidse Skikkelse rejste sig oppe ved Siden af Formanden, og alle Hoveder drejedes hen imod

ham. Han stod og gyngede frem og tilbage med Overkroppen, som tog han Tilløb, og såå imens ned i Bordet.

— Mine Herrer! sagde han saa og slog det dukkende Hoved bagover og rettede Øjnene, de smaa, plirende Øjne, mod Salens fjærneste Krog. Dr. Plesner blev ved at gyngede med Overkroppen, stødvist og tungt, som viide han kaste Ordene frem, kaste med Kroppen denne Stemme, som lød saa anspændt og skælvende som under tilbageholdt Graad og altid knækkede. Ingen rørte sig i Salen, alle tav. Naar Dr. Plesner talte, var det, som blottede han sit inderste for hver enkelt.

— Jeg vil i faa og korte Ord udtale — hvad jeg har at sige den Ungdom — der — nu betræder Studenterbanen. — Det er en stor, en uendelig stor Lykke, at faa arbejdet sig did op, hvor saa faa rækker — op paa Tinden — paa Bjærgtinden, hvor fra man kan se ud over alle Videnskabens Skatte og vælge den, man finder mest Behag i. Videnskabens Skatte ere utallige, og en kan ikke eje dem alle; men Valget er svært. Det sker almindeligt, at man griber grisk til og vil fylde alle sine Lommer og gøre sig rig med det samme. Jeg vil lægge Dem paa Sinde, at De søger det mindste Sandskorn op, De kan finde i hele Dyngen, at De tager det Sandskorn og gaar bort med det og sætter Dem til Arbejde med det alene. Saa vil De se Sandskornet vokse, vokse ganske langsomt. Og saa vil De føle Dem tusend Gange rigere end den, der tog alt straks og ikke kunde bære det og maatte kaste bort af, hvad han havde taget.

Jeg har kendt en Mand, som satte sig hen og skrev en Afhandling om de braknæsede Argippæer, som ere skaldede fra Fødelsen og have store Hager. Han er jo gal, sagde man. Men han var ikke gal. Afhandlingen kom der ikke meget ud af. Men den stille Arbejden med dette underlige Afkrogsemne aabnede hans Øjne for og fyldte hans Sjæl med det reneste Dagslys, der gives, med Videnskabens guddommelige Lys.